

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 13 januari 2011 in zaak
nrs. 10/42816 en 10/42813 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 13 december 2010 heeft de minister voor Immigratie en Asiel een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 januari 2011 heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister), hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. In de enige grief klaagt de minister onder meer dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij bij de beoordeling of de uitzonderlijke situatie, bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming, thans uitdrukkelijk neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), zich voordoet, een onjuist criterium heeft toegepast door bij die beoordeling niet I maar als uitgangspunt te nemen. De voorzieningenrechter heeft in dat verband volgens de minister ten onrechte overwogen dat niet als de normale woon- of verblijfplaats van de vreemdeling kan worden beschouwd. Daartoe voert de minister aan dat de voorzieningenrechter niet heeft onderkend dat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Somalië zijn normale woon- en verblijfplaats heeft gehad in een deelgebied waarin zich voormelde uitzonderlijke situatie voordoet. Volgens de minister heeft de vreemdeling voorafgaand aan zijn vertrek twee jaar probleemloos in verbleven, zodat hij bij de beoordeling of vorenbedoelde uitzonderlijke situatie zich voordoet, terecht dat gebied als uitgangspunt heeft genomen. De voorzieningenrechter is dan ook ten onrechte tot het oordeel gekomen dat het besluit van 13 december 2010 ondeugdelijk is gemotiveerd, aldus de minister.

1.1. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraken van 16 januari 2009 in zaak nr. 200805073/1 en

5 augustus 2010 in zaak nr. 200905927/1/V2; www.raadvanstate.nl) dient bij de beoordeling of in het land, dan wel in voorkomend geval het gebied waaruit een vreemdeling afkomstig is, een situatie, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000, zich voordoet, te worden uitgegaan van het land dan wel het gebied waar de desbetreffende vreemdeling voorafgaand aan zijn vertrek zijn normale woon- en verblijfplaats had.

1.2. In het besluit van 13 december 2010, gelezen in samenhang met het voornemen daartoe en zoals toegelicht in het hogerberoepschrift, heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat in de provincie Shabelle Dhexe (ook wel: Middle Shabelle), waarin is gelegen, vorenbedoelde uitzonderlijke situatie zich niet voordoet. Daarbij heeft hij onder meer verwezen naar het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Somalië van september 2010 (hierna: het ambtsbericht van september 2010). Bij die beoordeling heeft hij Shabelle Dhexe als uitgangspunt genomen. Daartoe is volgens de minister van belang dat de vreemdeling van augustus 2007 tot september 2009 zonder problemen in heeft verbleven, zodat die plaats dient te worden beschouwd als de laatste normale woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in Somalië.

1.3. De voorzieningenrechter heeft onbestreden overwogen dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan, die de conclusie rechtvaardigen dat hij bij terugkeer te vrezen heeft voor vervolging dan wel een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De voorzieningenrechter heeft vervolgens overwogen dat de minister, door in plaats van als de laatste normale woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in Somalië aan te merken, een onjuist criterium heeft toegepast, omdat de vreemdeling vanuit naar is gevlucht, alwaar hij twee jaar heeft verbleven in het huis van een kennis. Voorts is volgens de voorzieningenrechter van belang dat de vreemdeling heeft verklaard dat hij ondergedoken zat en altijd binnen bleef, welke verklaringen door de minister niet in twijfel zijn getrokken, zodat ten onrechte als laatste normale woon- of verblijfplaats is aangemerkt. Het besluit van 13 december 2010 is daarom ondeugdelijk gemotiveerd, aldus de voorzieningenrechter.

1.4. Aan de omstandigheid dat de vreemdeling vanuit Mogadishu naar Xaliimo is gevlucht, komt geen doorslaggevende betekenis toe bij de beantwoording van de vraag of kan worden beschouwd als de plaats waar de vreemdeling voorafgaand aan zijn vertrek zijn normale woon- en verblijfplaats had. Voor die beoordeling is onder meer van belang hoe lang en onder welke omstandigheden hij aldaar heeft verbleven. Bij deze beoordeling komt gewicht toe aan het in hoger beroep niet bestreden oordeel van de voorzieningenrechter dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan, die de

conclusie rechtvaardigen dat hij bij terugkeer te vrezen heeft voor vervolging dan wel een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De vreemdeling had derhalve geen gegronde reden om onder te duiken. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat de vreemdeling voorafgaand aan zijn vertrek uit Somalië ruim twee jaar in heeft verbleven, dient deze plaats te worden beschouwd als de plaats waar hij voorafgaand aan zijn vertrek zijn normale woon- en verblijfplaats had. Hieruit volgt dat de grief slaagt.

2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens in het hogerberoepschrift is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 13 december 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden voor zover daarop, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

3. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat, ook indien bij de beoordeling of vorenbedoelde uitzonderlijke situatie zich voordoet niet als uitgangspunt wordt genomen, hij louter door zijn aanwezigheid in Zuid- en Centraal Somalië, een reëel risico zal lopen op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000, bedoelde ernstige en individuele bedreiging.

3.1. Gelet op hetgeen hiervoor onder 1.4. is overwogen, dient ervan te worden uitgegaan dat het gebied is waar de vreemdeling voorafgaand aan zijn vertrek uit Somalië zijn normale woon- en verblijfadres had. Niet in geschil is dat in de provincie Middle Shabelle ligt.

3.2. De Afdeling heeft eerder overwogen (uitspraken van 9 september 2010 in zaken nrs. 200908517/1/V2 en 201001112/1/V2; www.raadvanstate.nl) dat de staatssecretaris van Justitie in de daarin aan de orde zijnde besluiten deugdelijk heeft gemotiveerd dat de mate van willekeurig geweld in de provincies Middle Shabelle en Lower Shabelle ten tijde van belang, niet dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat de desbetreffende vreemdelingen, louter door hun aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liepen op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000, bedoelde ernstige en individuele bedreiging.

3.3. Nu uit het ambtsbericht van september 2010 niet is af te leiden dat de situatie in Middle Shabelle ten tijde van belang wezenlijk afweek van de situatie in de periode die in de hiervoor onder 3.2 vermelde uitspraken van 9 september 2010 aan de orde was, heeft de minister zich terecht en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat in de provincie Middle Shabelle vorenbedoelde uitzonderlijke situatie zich niet voordoet. De beroepsgrond faalt.

4. Aan de hiervoor niet besproken bij de voorzieningenrechter voorgedragen beroepsgrond komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel

gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de voorzieningenrechter bestreden besluit waarop ze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geschil.

5. Het inleidend beroep is ongegrond.
6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 13 januari 2011 in zaak nr. 10/42813;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.M. Bosma, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

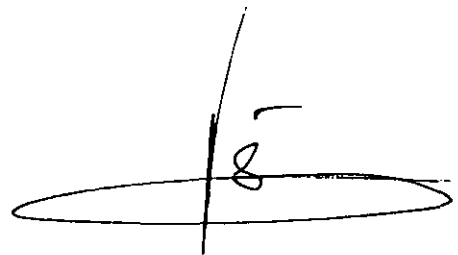
w.g. Bosma
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 september 2012

594.

Verzonden: 18 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser